

မိုးမခအလွမ်း

စိမ့်စမ်းပြာ

ဆေးတက္ကသိုလ်

"မိုးမခအလွမ်း"အတွက် အမှာ စာ

စိမ့်စမ်းဖြူဆိုတာ ဆေးကျောင်းသူ ဘဝကတည်းက စာရေးသော ဆရာဝန်မကလေး ဖြစ်သည်။ ။

တပည့်ရင်း ဆိုပါစို့။

ဆေးပညာမှာ တပည့်ဖြစ်ခဲ့တာသာမက သူက ကျွန်တော်နှင့် ရောင်းရင်းကြီး ကိုစိုးလွင် (မီးယပ်နှင့် သားဖွားအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး) တို့ ကိုအားကျ ဆရာဝန်စာရေးဆရာဖြစ်ချင်တာဆိုတော့ စာပေမှာ ပါ သမီးတော် စပ်ပြီး ဖြစ်နေပြန်သည်။ ။

စ , သိရတုန်းက ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) ရန်ကုန် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းကော် မတီမှာ ကျွန်တော်က ဆရာဥက္ကဋ္ဌ၊ သူက နောက်ဆုံးနှစ်ဆေးကျောင်း သူ အတွင်းရေးမှူး။ ဖြူဖြူနုနုလှလှ ဆေးကျောင်းသူကလေးမို့ စာအုပ်တိုက် ပုံနှိပ်တိုက်တွေ ပတ်ပြေးနေရသည့် အလုပ်မျိုး လုပ်နိုင်ပါ့မလားဟု စိတ်ပူစွာမေးမိခဲ့ပါသည်။ ။ နောက်တော့ သူက တော်တော်အကြမ်းခံသည့် ဖြူဖြူနုနုလှလှ ဆေးကျောင်းသူကလေး ဖြစ်နေသည်။ ။

စာတွေကလည်း ရေးနေပြီတဲ့။ ။

ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်တောင် ကျွန်တော် အမှာ စာ ရေးပေးဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ သူ့ကို ဘဝထဲသို့ နည်းနည်း ထပ်ကြည့်စေချင်သေးခဲ့မိသည်။ ။

ရသသက်သက်စာပေနှင့် ဘဝသရုပ်ဖော်စာပေဆိုပြီး နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲပြောနေကြတာ ကျွန်တော် သိပ်သဘောမတူကြောင်း နိဗ္ဗာန်မြန်မာစာပေ ပွဲတော်တုန်းက ကျွန်တော်ပြောဖူးပါသည်။ ။ ဘဝမပါသော စာပေက ဆားမပါသော ဟင်းနှင့်တူ၍ ရသမပါသောဘဝက ဆားအတုံးလိုက် မျှီရသလို ပါပဲဟု ကျွန်တော် ပြောခဲ့သည်။ ။ ရသစာပေ၏ သဘောကိုက ဇာတ်ကောင်တွေနေရာမှာ ဝင်ခံစားကြည့်၍ ရမှ အရသာရှိတတ်သည့် အမျိုးမို့ လက်တွေ့ဘဝမှာ မြင်ရခဲလှသည့် ဇာတ်ကောင်တွေနှင့် ထားသည့် ရသစာ ပေမျိုးကို ခံစား၍ ခက်မှာ စိတ်ပူခဲ့သည်။ ။

သည် သမီးကိုလည်း လူငယ်ဆရာဝန်ဘဝမှာ လက်တွေ့ဘဝတွေကို မြည်းကြည့်ပြီးမှ စာစရေးတာ ကောင်းမလားဟု ကျွန်တော်ကရော၊ သူ့တခြားဆရာတွေကရော တွေးကြည့်မိခဲ့ကြဖူးသည်။ ။

ဒါကလည်း ရုပ်ကလေးကြည့်ပြီး လျှော့တွက်မိခဲ့ကြတာလားမသိ။

"မိုးမခအလွမ်း"ကလည်း သည် သမီးသည် ရုပ်ကလေးကြည့်လျှင် မထင်ရလောက်အောင် ဘဝဆိုတာကြီးကို နားလည်ခံစားတတ်ပြီးသား နှလုံးသားနှင့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဆိုတာ သက်သေပြခဲ့သည်။ ။

ခင်မုန်း ... တဲ့။ ။

စ န စ ဆိုးထဲမှာ မိသားစုဘဝလေး ပျက်ရလောက်အောင် အိပ်မက်ဆိုးတွေ ဆက်တိုက်မက်ခဲ့ရသော ဆေးကျောင်းသူကလေးတစ်ဦး။ ။

"မုန်တိုင်းပြီးလျှင် လေပြည်လာသည် ဟု ဆိုသော်ငြားလည်း ခင်မုန်း

၏ ဘဝ၌ မူကား လေပြည်သည် ဘဝ၏ အစောပိုင်းကာလတွင် အလည် လာပြီးကတည်းက ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေသည် "ဟု သူရေးဖွဲ့ ပြ သည့် ဇာတ်ကောင်။

သူရေးပြသည့် ဘဝတွေက ကိုယ်လည်း ကြားမိ၊ သိမိလိုက်ဖူးသည့် တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေမို့ ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက် ရင်ဘတ်ကိုလာ မှန် သည် ။

ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်မှာ လဲ။ ကာယကံရှင်တွေလား။ အာဏာရှင် တွေလား။ ခေတ်စနစ်လား။ အသေချာဆုံးအချက်ကတော့ အဲဒါကို အဖြေရှာ၍ မရနိုင်လောက်အောင်ပင် အမှောင်တိုက် ပိတ်ဖုံးနေခဲ့သော အချိန်ကို နောက်ခံထားသည် ဆိုတာပါ။

Lack of Transparency

ပွင့်လင်းမြင်သာမှု မရှိလွန်းခြင်း။

ဘာကြောင့်ဖြစ်ရပြီး ဘယ်လိုတွေဖြစ်သွားသည် ဆိုတာသာ လူအများ သိခွင့်မရလိုက်တာ ပျက်သွားခဲ့ရသည့် ဘဝတွေ အများကြီးမှ တကယ့် ကို အများကြီး။

ခင်မုန်းကတော့ အလျော့မပေး။

စကားလက်အိုဟာရာကို သဘောကျသည် တဲ့ လေ။ မီးတောက်မီး လျှံတွေကြားထဲက ရထားလုံးကြီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်း ၍ ထွက်လာမည့် မိန်းကလေးမျိုးပေါ့။

ခင်မုန်းကရော ထွက်လာနိုင်မှာ တဲ့ လား။ အဲဒါကိုတော့ မိုးမခအလွှ မ်းထဲမှာ ပဲ ဖတ်ကြည့်စေချင်သည် ။

စိမ့်စမ်းဖြူကတော့ ထွက်လာခဲ့ပြီ။

အရွယ်ကလေးက ငယ်သေးတော့ အတွေးကလေးတွေ၊ အရေးကလေးတွေ အချို့က ကျွန်တော့်လို အသက် (၅၀) ကျော်အရွယ် စာဖတ်သူအတွက် အထွန့်တက်စရာလေးတွေ ရှိသော်လည်း တောက်မည့် မီးလျှံစကိုတော့ မြင်နေရပြီ။

အဲသည့်ငယ်နုသော အတွေးကလေးတွေကပင်လျှင် တစ်မျိုးတော့လည်း ချစ်စရာ ကောင်းနေပြန်သည်။ လူငယ်တွေက ပိုချစ်ကြလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်မိသည်။

လူငယ်ကလေးဖြစ်ပါလျက် ဘဝထဲမှာ ရသကို ရအောင်ရှာပြီး ရသမှာ ဘဝကို ပီပြင်အောင်ထည့်၍ ချယ်မှုန်းတတ်သည့် အနုပညာကိုတော့ လှိုက်လဲ့စွာ ကြိုဆိုလိုက်ရပါတော့သည်။

**ဆန္ဒမွန်ဖြင့် ...
လင်္ကာရည်ကျော်**

မိုးမခပန်းပွင့်လေးသို့ မုဒိတာစကား

ဒေါက်တာ ငြိမ်းချမ်းသည် သူ့စားပွဲရှေ့ပေါ်က ဝတ္ထုစာမူ၏ အဖုံးလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်က ကဗျာဆန်ဆန် လှလှ

ပပကလေး ... "မိုးမခအလွမ်း"တဲ့ ။ စာအုပ်လေးကိုကြည့်ရင်း သူ့မျက်
ဝန်းထဲက ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်ကို လှမ်းမြင်မိလေ၏။ နူးညံ့သောပန်းနု
ရောင်နှင့် တောက်ပသော ခရမ်းရောင်တို့ လှလှပပ ရောယှက်နေသည့်
ပန်းပွင့်လေး တစ်ပွင့်ကိုပါ ...။

"ဆရာ သမီးက ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) မဂ္ဂဇင်းကော်မတီ အတွင်း
ရေးမှူးပါ။ နံရံကပ်စာစောင် ဆုပေးပွဲမှာ ဆရာက ဆုပေးမယ်ဆိုလို့
လာယူတာပါ"

မယုံကြည်နိုင်စိတ်၊ အံ့သြစိတ်များ ယှက်သန်းနေသည့် မျက်လုံးများ
ဖြင့် ကြည့်မိ၏။ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ဦးဆောင်၍ ထုတ်ဝေရမည့် တာဝန်
နှင့် ထိုပန်းပွင့်လေး၏ အသွင်သဏ္ဌာန်က ယှဉ်တွဲကြည့်၍ ပင်မရနိုင်
အောင် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်အတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရမည့် အလုပ်တွေနှင့်
သည် လိုနုနုနယ်နယ် ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်နှင့် မည်သို့မျှမအပ်စပ်ဟု သူ
ခံစားရ၏။ သူ့လိုပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်က ဘယ်နှယ်ကြောင့်များ ထိုတာဝန်
ကို ထမ်းဆောင်နေရသနည်း။ သည် လောက်များ ပြားလှသည့် ဆေး
ကျောင်းစာတွေကို ကျက်ရမည်ကတစ်ဖက်၊ သည် မဂ္ဂဇင်းအလုပ်တွေ
ကတစ်ဖက်၊ သူဘယ်လိုများ လုပ်မှာ ပါလိမ့် ...။

အဲသည့်နှစ်ကုန်မှာ ထွက်ရှိလာသည့် ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) နှစ်လ
ည် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်လေးက သူ့အထင်တွေ တက်တက်စင်အောင် မှားယွင်း
နေကြောင်း သက်သေပြလိုက်ပါသည် ။ စာပေဝါသနာအိုး ကျောင်းသူ
၊ ကျောင်းသားတွေအားလုံးက သူ့အား ထိုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့
ဘာကြောင့် ရွေးချယ်ခဲ့သနည်း ဆိုသည် ကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း သ
ဘောပေါက်လာပါသည် ။

သူက သာမန်စာရူးပေရူး ဆေးကျောင်းသူလေးတစ်ယောက် မဟုတ်
။ ယခု သူ့ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိနေသော "မိုးမခအလွမ်း"အမည်ရသ
ည့် လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်က ပန်းပွင့်လေး၏ တတိယမြောက် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ
သည့် စာအုပ်လေးဖြစ်ပါသည် ။ ဆေးကွသိုလ် ကျောင်းသား
ဘဝအကြောင်း ဆေးကျောင်း တက်ခဲ့ဖူးသူမှ သာ ကိုယ်ချင်းစာ နားလ
ည်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ ကျက်မှတ်လိုက်ရ
သည့် စာတွေက များ လွန်လွန်း၍ ချာချာလည်နေသည် ။ ဖြေလိုက်ရသ
ည့် စာမေးပွဲတွေကလည်း တစ်ခုပြီး တစ်ခုတန်းစီနေသည် ။ သည် စာ
တွေ စာမေးပွဲတွေကြား လှုပ်ရှားရုန်းကန် နေရသည့် ဆေးကျောင်းသား
တစ်ဦးအတွက် အရှားပါးဆုံး၊ အဖိုးအတန်ဆုံးက ဘယ်အရာဖြစ်မည်န
ည်း။

အဲသည့်အရာက အချိန်ပဲဖြစ်ပါသည် ။ ထိုအရှားပါးဆုံးအရာကို ပန်း
ပွင့်လေးက မည်သို့မည်ပုံ အဖိုးတန်ဆုံး အသုံးချသွားပါသနည်း။ ကြည့်
ပါ ...။

တစ်နေ့ ... သူ့ဆေးခန်းသို့ ဆယ်တန်းကျောင်းသူလေး တစ်ယောက်
ကို လက်ဆွဲ၍ ပန်းပွင့်လေး ရောက်ရှိလာ၏။ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းမပျို
လေးသဘာဝ ဓမ္မတာမမှန်သော ပြဿနာအား သူ့ကို လာရောက် ပြသ
ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုမိန်းကလေးကို ဆေးကုပေးရင်း သူကြည့်လို
က်သော မျက်လုံးထဲက စူးစမ်းမှုတစ်ခုကို ပန်းပွင့်လေးက ရိပ်မိသွားပုံရ
၏။

"ဆရာ ... သူလေးက သမီးသင်ပေးနေတဲ့ ကျောင်းသူလေးတွေထဲ
က တစ်ယောက်ပါ။ သမီးကအားတဲ့ အချိန်လေးတွေမှာ Guide လုပ်ရင်း
စာတွေလည်း သင်ပေးနေတယ်လေ"

ပန်းပွင့်လေးကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း သူ့မျက်လုံးတွေပြူး ... မျက်
ခုံးတွေ ပင့်လာခဲ့ရသည် က အမှန်ပါ။ ကြည့်ပါဦး။ တခြားဆေးကျောင်း
သူ ကျောင်းသားအများ စုသည် မိဘတို့ ၏ ပံ့ပိုးကူညီမှုနှင့် ဆေးကျောင်း
တက်ကြရသည် ချည်း မဟုတ်လား။ သူတပည့် ဘွဲ့လွန်တက်နေသည့်
ဆရာဝန် တပည့်များ ပင်လျှင် မိဘတွေထံမှ မုန့်ဖိုးတောင်းနေရတုန်း ...
။

ပန်းပွင့်လေးကတော့ အများ နှင့်မတူ တစ်မူထူးခြား နေပါသည် ။

"ဆရာ ... သမီးက ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက တစ်ဖက်က Guid
e လုပ်ရင်း ဆေးကျောင်းတက်ခဲ့တာ။ Guide လုပ်လို့ ရတဲ့ ဝင်ငွေက သ
မီးဆေးကျောင်းတက်လောက်ရုံ မကဘူး။ မိဘတွေကိုပါ ထောက်ပံ့ကန်
တော့ နိုင်သေးတယ်"

ယခုတွင် အလုပ်သင် ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဖြစ်သ
ည့် ပန်းပွင့်လေးက စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့သည် ။ သူပြောခဲ့သောစ
ကားကိုကြားတော့ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် တိတ်တိတ်လေး
ပြုံးမိပါ၏။ ဟုတ်သည် လေ ... ပန်းပွင့်လေးပြောသည့် စကားက
သူကြီးလာလျှင် ဆရာရဲနှင့် ဆရာဒေါက်တာ ငြိမ်းချမ်းတို့ ကဲ့သို့
အောင်မြင်သော အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး ... ပြီးတော့ စာရေးဆရာ
ဖြစ်လာဖို့ မျှော်မှန်းထားသည် တဲ့ ။ ပန်းပွင့်လေး ယခု သူတို့ အရွယ်ရောက်
လာလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်လာမည်တော့ သူ မသိ။ သူ ကောင်းကော
င်း ကြီး သိသည် ကတော့ သူလည်း ငယ်ငယ်က ပန်းပွင့်လေးကဲ့သို့သော
စာရူးပေရူး တစ်ယောက်ပင်။ သို့သော် ဆေးကျောင်းတစ်လျှောက်လုံး
ဘာဆိုဘာမှ စာတစ်လုံးမရေးဖြစ်ခဲ့။ ဆေးကျောင်းပြီးပြီးချင်း အလုပ်သ
င်ဆရာ ဝန်ဘဝရောက်မှ စာတွေကို အရူးအမူး ရေးခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည် ။ ဝ

တ္ထုတွေရေးလိုက် မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေပို့လိုက် ... သူ့စာလေးများ မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာပေါ် ပါလာမည်လားဟု အမျှော်ကြီးမျှော်ခဲ့ရ။

တူတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ။ ပန်းပွင့်လေးလုံးချင်း ဝတ္ထုတွေရေးသကဲ့သို့ သူရေးလိုက်သည့် စာတွေလည်း လုံးချင်း ဖြစ်သွားသည့်ကိစ္စ။ သူ ဝတ္ထုစာမူတွေကို လုံးလုံးပြီး ပယ်သည့်ခြင်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်၍ "လုံးချင်း" ဖြစ်သွားခြင်းပင်။ အဲသည် မှာ ပဲ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် သူ့ကလောင် အဖုံးလေးကို အသာပိတ်၍ အေးအေးဆေးဆေး ဆရာဝန် လုပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ် ဟူသော ရဲရင့်ပြတ်သားသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်လိုက်သည်။ က အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဘဝမှာ ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အဲသည် လိုမျိုး အဖြစ်တွေကို ပြန်တွေးပြီး ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း တိတ်တိတ်လေး ပြုံးခြင်းကို စာဖတ်သူ နားလည်ပြီ ထင်ပါသည်။ ။

ခေါင်းစဉ်က "မိုးမခအလွမ်း"တဲ့ ။

ကန္တာရ၏ ကြမ်းတမ်းသော ကျောက်သားမြေလွှာကို ထိုးဖောက် ရှင်သန်လာသော မိုးမခပင်လေးထက်မှာ ပန်းလေးတစ်ပွင့် လှလှပပလေး ပွင့်နေ၏။ ထိုပန်းပွင့်ကလေးက နူးညံ့သော ပန်းရောင်နှင့် တောက်ပသော ခရမ်းရောင်တို့ ရောယှက်ကာ တင့်တယ်လှပနေ၏။ ထိုမိုးမခပန်းပွင့် ကလေးက စိုပြည်စွာ ပွင့်လန်းလာဖို့ အချစ်ဆိုသည့် "အိုအေစစ်လေး" တစ်ခုတော့ လိုပါသည်။ ။

ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ချစ်သည့် အိုအေစစ်လေးတစ်ခုကို ဤဝတ္ထုထဲတွင် လှပစွာမြင်တွေ့ရ၏။ ထိုပန်းလေးကို "ခူးဆွတ်ခြင်း" လား၊ ခူးဆွတ်ခြင်း မဟုတ်လျှင်ရော အိုအေစစ်ကလေးကပြောသည့် "ပန်းလေးကို ချစ်မြတ်နိုးလို့ မခူးရက်ဘဲ ပန်းပွင့်လေးလှပစွာ ရှင်သန်နိုင်ဖို့ အတွက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရေလောင်းပေးချင်ပါသည် " တဲ့ ။

အလွမ်းပန်းပွင့် လှလှလေးတစ်ပွင့်က ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း၏ ရင်ကို လှုပ်ရှားလွမ်းဆွတ်စေသည့် ရသကို ပေးစွမ်းခဲ့ပါ၏။ ပန်းပွင့်လေးက ဆိုသည် ။ သူ့ဝတ္ထုလေးသည် "ခေတ်တစ်ခေတ်၊ စနစ်တစ်ခု၊ လူတစ်စု တို့၏ သားကောင် ဖြစ်ခဲ့သော လူတန်းစားတစ်ရပ်၏ ဘဝကို စာနာခံစားသိရှိစေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ရေးဖွဲ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် " တဲ့ ။

မှန်ပါသည် ။

"မိုးမခအလွမ်း" သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ လှပသော အလွမ်းသက်သက်မျှ မဟုတ်။ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော ခေတ်တစ်ခေတ်၊ စနစ်တစ်ခုအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ကောင်ခတ်သည့်ကြားက မြေစာပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့်ဘဝ ပိုင်ရှင်တို့၏ ဘဝသရုပ်ကို ပီပီပြင်ပြင် ဖော်ဆောင်ထားသော ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည် ။

"လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုး" ဆိုသည့် စကားကဲ့သို့ပင် ... ဆေးကျောင်း တက်နေစဉ်မှာ တင် အာဏာပိုင်တို့ ၏ အချင်းချင်း အာဏာလုပွဲတွင် ရှုံးနိမ့်သူ၏ ဘက်တော်သားတွေ တစ်ဖွဲ့လုံး ရာဇဝတ်သားတွေပမာ ထောင်သွင်း အကျဉ်းချခံရသည့်ပွဲ၌ အိမ်ထောင်ဦးစီးက ဘာမှ မလုပ်ပါဘဲနှင့် ထောင်ကျသွား၏။ ဖခင်မရှိတော့သော မိသားစုလေး၏ ခရီးက တကယ့်ကို ကြမ်းတမ်းသော ကန္တာရခရီးကြမ်းပြင် ဖြစ်ပါ၏။ မိုးမခပင်လေး ထိုခရီးကြမ်း၌ ကြွေလွင့်သေဆုံးသွားမည်လား ...။ ဤဝတ္ထုလေးထဲ၌ ထိုမိုး မခပင်လေး၏ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနှင့် သတ္တိအပြည့်နှင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား ပုံများကို အချစ်၊ အလွမ်းနှင့် စာခင်းတွေ ဝေဝေဆာဆာနှင့် တွေ့မြင်ခံစားရမည် ဖြစ်ပါသည် ။ အသင်စာဖတ်သူ ... မိုးမခအလွမ်း ဝတ္ထုလေးအား ကိုယ်တိုင်ခံစား ဖတ်ရှုကြည့်ပါဦး။

ပန်းပွင့်လေး တစ်ပွင့်ကတော့ဖြင့် လောကပန်းဥယျာဉ်ထက်မှာ သူ

၏ လှပသောအသွင်၊ မွေးပျံ့သောရနံ့ဖြင့် အလှဆင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ သူ၏ နူးညံ့သော ပန်းရောင်နှင့် တောက်ပသော ခရမ်းရောင်အလှတို့ ဖြင့် ဆေးလောကရော၊ စာပေလောကကိုပါ ဆတက် ထမ်းပိုး တိုး၍ အလှဆင် နိုင်ပါစေကြောင်း ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း တစ်ယောက် ဆုမွန်ကောင်းတောင်း ရပါသည်။ ။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း
(သို့မဟုတ်)
ဒေါက်တာစိုးလွင်

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမျှ ထိခိုက်နစ်နာစေလိုသည့် ဆန္ဒမရှိဘဲ ခေတ်တစ်ခေတ်၊ စနစ်တစ်ခု၊ လူတစ်စုတို့ ၏ သားကောင်ဖြစ်ခဲ့သော လူတန်းစားတစ်ရပ်၏ ဘဝကို စာနာခံစား သိရှိစေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဤဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ လက်တွေ့တွင် မူ ဖြစ်ရပ်များက ဝတ္ထုထဲကထက်ပင် ကြမ်းတမ်းခက်ခဲလှသည်။ ။

ကျွန်မရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်မြောက်စေရန် ဤဝတ္ထုအတွက် လိုအပ်သော အချက်အလက်များ ၊ အကြောင်းအရာများကို ပြောပြပေးသော မိ

ဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ အကောက်ခွန် ဝန်ထမ်းဟောင်း မိသားစုဝင် အသီး
သီးကို ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိကြောင်းနှင့် သမိုင်းဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်များ
ရှိပါက လေ့လာမှုညံ့ဖျင်းသော ကျွန်မ၏ လိုအပ်ချက်သာ ဖြစ်ပါကြောင်း
အနူးညွတ် တောင်းပန်အပ်ပါသည် ။

ချစ်စွာသော ...
စိမ့်စမ်းဖြူ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ပစ်မလွယ်၊ အဆုံးခက်
ရုန်းမထွက်ရက် ဘဝမို့
အချစ်ရေ ...
ဆုံးသက်ထိ ချစ်ကြပါစို့။

ခင်မုန်းရုတ်တရက် လန့်နိုးလာတော့ ပြတင်းပေါက်
တံခါးဖွင့်လျက်ကြီးနှင့် စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် မှောက်လျက်သား အိပ်
ပျော်နေကြောင်း တွေ့ရသည် ။ ထရန်ကြိုလိုက်တော့ ညာဘက်
ဇက်ကြောတစ်ခြမ်းနာနေပြီး ညာလက်မောင်းတစ်ဖက်ကလည်း ကျဉ်
နေကာ ချက်ချင်းလှုပ်မရသေးဘဲ တဖြည်းဖြည်းချင်းမှ လှုပ်လို့ ရလာသ
ည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် တောင့်တင်းနေသော်လည်း ချွေးများ ဖြင့်
စိုရွှဲနေသည် ။ ထို့နောက် ထိုင်ခုံတွင် ပင် ငေါင်ငေါင်ကြီး ထိုင်လျက် ဗ
လာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ခေါင်းအခွံကြီးထဲတွင် တစ်ခုခုကို သတိရလို
ရငြား ခင်မုန်း စဉ်းစားနေမိသည် ။ လွန်ခဲ့သည့် (၁) နှစ်ခန့်က ဆောင်း
ညတစ်ညအကြောင်းကို အိပ်မက်အဖြစ် မကြာခဏ ပြန်လည် မြင်မက်
လေ့ရှိပြီး လန့်နိုးလာသည့်အခါ တိုင်းမှာ လည်း ယခုကဲ့သို့ပင် ကြောင်စီ
စီနှင့် လက်ရှိအခြေအနေတစ်ခုခု ကို သတိမရတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးချ
ည့်နဲ့ ကာ ချွေးစေးများ ဖြင့် မောပန်းနေတတ်သည် ။

"စဉ်းစားစမ်း ... စဉ်းစား။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ ... အခု ငါက ဘယ်

ရောက်နေတာလဲ"

တစ်ကိုယ်တည်း မန်းမှုတ်သလို ရေရွတ်နေရင်းကနေ

"ဟော . . . သတိရပြီ။ ငါ ဒီနေ့ဆေးရုံကအပြန် ထင်လင်းအိမ်မှာ စာသွားသင်တာပဲ။ အခုအိမ်ရောက်နေပြီ။ အကုန်မှတ်မိပြီ"

ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း စာသင်သည့်အချိန်ကနေ အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ ဖြစ်ရပ်များ တဖြည်းဖြည်း သတိရလာသည် ။

"အစ်မ ... ကျွန်တော်လာမဲ့ တနင်္လာနေ့ အမေတို့ နဲ့ အတူတူ အဖေရှိတဲ့ မန္တလေးကို လိုက်သွားမလို့ "

ခင်မုန်းစာသင်ပေးရသည့် ဒုတိယနှစ် ဆေးကျောင်းသား ထင်လင်းက ဆိုခြင်းဖြစ်သည် ။

"လိုက်သွားရင် မင်း စာတွေ နောက်ကျကုန်မှာ ပေါ့"

ခင်မုန်းက တားမြစ်သည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်တော့ သူ့အနည်းငယ်တွေဝေသွားကာ စဉ်းစားနေလေသည် ။ ထို့နောက် မိသားစုနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆုံစည်းချင်သည့် ဆန္ဒလေးတစ်ခုကို ခင်မုန်း ရုတ်တရက် တွေးမိသွားပြီး ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ဝင်သွားသည် ။

"ကဲပါ ... မင်းလိုက်ချင်တယ်ဆိုလည်း အစ်မ ရက်တွေတွက်ပြီး စာကြိုသင်ပေးလိုက်မယ်။ ဒီပြန်ရောက်ရင်တော့ စာပိုကျက်ရမယ်နော် ဟုတ်ပြီလား"

ခင်မုန်း၏ ခွင့်ပြုစကားကြောင့် ထင်လင်းလည်း ဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာ ခေါင်းညိတ်ရင်း

"ကျွန်တော့် ညီမကလည်း သူတို့ ကျောင်းတွေက ဒီဇင်ဘာကျောင်း (

၁၀)ရက် ပိတ်တယ်ဆိုလို့ ပါ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပါ အဆင်ပြေရင် မိသားစုအားလုံးလိုက်သွားကြမလို့ " ဟု ဖြေရှင်းချက်လေးပါ ပြောပြ ရှာသည်။ ။

ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ ဒီဇင်ဘာလဆန်းပြီးကိုး။ ဒီဇင်ဘာမှာ ကျောင်း ပိတ်ရက်တွေ ဆက်နေစမြဲဟု တွေးရင်း ခင်မုန်းရဲ့ စိတ်တွေ အဝေးတစ် နေရာဆီ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ။ တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက ခင်မုန်းလည်း သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်များ ၊ ဒီဇင်ဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်များ နှင့် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်များကို ရင်ခုန်စွာ စောင့်မျှော်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ထိုကျောင်းပိတ်ရက်များ တွင် ခင်မုန်းချစ်သော မိသားစုလေး နှင့် ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ခရီးထွက်ရမည့် အချိန်ကလေးများကို ကြည်နူးစွာ မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ဖေဖေသည် အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ တစ်နှစ်ခြား တစ်ခါ နယ်ထွက်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင် ရပါသည်။ ။ ဖေဖေနယ်သို့ တာဝန်ကျသည့်နှစ်များ ၌ ခင်မုန်းတို့ မိသားစုလေးသည် ဘူးသီးတောင်၊ မောင်းတောကဲ့သို့သော မအေးချမ်းသေးသည့် နယ်စပ်စခန်းများမှ အပ မည်သည့်မြို့ကိုမဆို သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်သည် နှင့် အပြေးလေးလိုက် သွားကြပါသည်။ ။ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ဖခင်အရာရှိထံသို့ သွားရသော လမ်းခရီး တစ်လျှောက်၌ လည်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူး စိတ်တို့ နှင့်အတူ ဂုဏ်ယူခဲ့ရသည်။ ။ လုပ်ငန်းခွင်၌ ရိုးသားလှသော ဖေဖေကြောင့်လည်း ခင်မုန်းတို့ မိသားစု ဘယ်သောအခါမှ မျက်နှာမငယ်ခဲ့ရပေ။ ။ ဖေဖေနယ်သို့ ရောက်နေသည့်အခိုက် ခင်မုန်းတို့ ကျောင်းတွေလည်း မပိတ်သေးခင်၌ မူ ဖေဖေဆီသို့ စာရေးပြီး ပန်းသီးနှင့်ချောကလက် မှာ တတ်သည့် မောင်လေးနေမုန်းစက်၊ ညီမငယ်မေမိုးသက်နှင့်အပြိုင် ခင်မုန်းကလည်း ဖေဖေကိုမည်မျှ လွမ်းကြောင်း၊ အလွန်တွေ့လိုကြောင်း၊ လိုက်လာလိုကြောင်း တပူပူတစာစာ စာရေးသည် မှာ လ

ညည်း အမော။ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်တိုင်ဆောင်းလ ဟေမန်ရောက် သည့်အခါ မှာ တော့ ဖေဖေဆီသို့ လိုက်ရန်ပြင်ဆင် ရသည် ကလည်း ပွဲ တော်တစ်ခုလို ပျော်ရွှင်ကြည်နူး ဖွယ်ကောင်းလှသည် ။

အခုတော့ ထိုသို့ရင်ခုန်ကြည်နူးမှုလေးများ ၊ မျှော်လင့်ချက် ကလေး များ မထားဖြစ်ခဲ့တော့သည် မှာ အတော်လေးပင် ကြာခဲ့ပြီ။ ကြာဆို မျှော်လင့်ဖို့ အခွင့်အရေးမှ မရှိတော့ပြီပဲကိုး။ ထင်လင်းအိမ်က ပြန်လာ တော့ ည (၁၁) နာရီထိုးလှပြီ။ သူတို့ အိမ်က လိုက်ပို့ပေး၍ သာ တော် သေးသည် ။ စာဖတ်ဖို့ အချိန်ပင် သိပ်မရှိတော့။ တစ်နေ့လုံးဆေးရုံ၌ ပင် ပင်ပန်းပန်း ဂျူတီဆင်းပြီးတော့ မနားရဘဲ ညနက်သည် အထိ စာသင်ရ သည် ။ အခုလည်း အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခင်မုန်းနေသည့် ခြောက်လွှာ တိုက်ခန်းကို မတက်ရသေးခင်ပင် မောမောပန်းပန်းနှင့် မော့ကြည့်မိသ ည် ။ သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်လေးအောက်၌ ပုံပုံလေးရှိနေခဲ့ဖူးသော နှစ်ထပ်တို က်ငယ်လေးနှင့် ခြံဝင်းသေးသေးလေးကို သတိမရမိသေးခင် အတွေးစဖြတ်ကာ သက်ပြင်း ချပစ်လိုက်သည် ။ မြောက်ပြန်လေအေး က ဆော်သွေး လာပြီး အမျိုးအမည်မသိသော ပန်းရနံ့တို့ ကလူကျီစယ်ကြပြန်တော့ ခင်မုန်းရင်ထဲက ဒဏ်ရာဟောင်းဆီမှ ဆစ်ခ နဲ့ နာကျင်လာသည် ။

"ဆောင်းရာသီ ရောက်ပြန်ပြီကိုး"ဟု တိုးတိတ်စွာရေရွတ်မိသည် ။ စာဆိုတော်ဦးတိုးကတော့ ဆောင်းလရာသီကို "ယဉ်ချိန်" ဟူ၍ တင်စား ရေးဖွဲ့ခဲ့သည် ။ တစ်နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး၏ အလှဆုံး၊ အယဉ်ဆုံး၊ အ သာယာဆုံးသော အချိန်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်သည် ။ မှန်ပါသည် ။ သတ္တလော ကကြီး အတွက်တော့ ဆောင်းရာသီဟာ အမှန်တကယ်ကို သာယာလှပ တဲ့ အချိန်သမယပါ။ မြူလွှာပဝါပါးကို လွှမ်းခြုံထားပြီး ပန်းမာလာ တို့ ဝေနေအောင် ပန်ဆင်ထားသော ဟေမန္တဆိုသည့် ပျိုဖြူလေးသည် လူတ

ကာတို့ ၏ ရင်ထဲတွင် အလှပဆုံး၊ အနူးညံ့ဆုံးသော မင်းသမီးလေး တစ်ပါးပင်။ ခင်မုန်းအတွက်တော့ ဆောင်းဟေမန်သည် မျက်ရည်များ စိုရွှဲနေသော နာကြည်းမှုကျိန်စာများ တိုက်ခဲ့သည့် မာရ်နတ်ဆိုးကြီးတစ်ကောင်လို အကြင်နာကင်းမဲ့လွန်းစွာ ဘဝများ စွာကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။

။ ဆောင်းနတ်ဆိုး၏ အေးစက်စက်လက်မည်းကြီးတွေကြားတွင် မွန်းကျပ် လွန်းစွာ လန့်နိုးခဲ့ရသောညပေါင်းများ စွာ ရှိခဲ့ဖူးပါသည် ။

မျှော်လင့် ချက်ကင်းမဲ့သော ဆောင်းညအိပ်မက်ဆိုးများ ထဲတွင် ချောက်ချားလွန်းစွာ ထိတ်လန့်ငိုကြွေးခဲ့ရသည် ။ ခင်မုန်းဘဝရဲ့ နေခြည်အလင်းနုလေးများကို စုပ်ယူသောက်သုံးသွားခဲ့ပြီး လမိုက်ညများ သာကြီးစိုးသော ကမ္ဘာပျက် ထဲသို့ တွန်းပို့ရောက်ရှိစေခဲ့တဲ့ ဆောင်းနေ့ရက်များ အကြောင်း တရေးရေးပုံ ပေါ်လာသည် အထိ ခင်မုန်းရင်ထဲ နာကြည်းလွန်းစွာ အသည်းစွဲနေမိပါသည် ။

အခန်းတံခါးလေးကို အသာတွန်းဖွင့်ကြည့်မိတော့ ပူစူးလေးကို သိပ်ရင်းအိပ်ပျော်နေသော မေမေ့ကို နွမ်းလျစွာတွေ့လိုက်ရသည် ။ နေမုန်းစက်နှင့် မေမုန်းသက်ကတော့ မနက်အစော ကျူရှင်ရှိသည် ဟု ဆိုကာ အိပ်ရာဝင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။ ခင်မုန်းလည်း ကော်ဖီသောက်၍ စာအနည်းငယ် ဖတ်ပြီးမှ အိပ်မည်ဟူသောအတွေးဖြင့် နောက်ဖေးသို့ ထွက်ခဲ့သည် ။

"မကြီး . . . သမီး . . . ပြန်ရောက်ပြီလား။ ထမင်းစားလေ"

တိုးညင်းသော အသံကြားရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်မိတော့ ဇွန်းသံ၊ ခွက်သံများကြောင့် မေမေနိုးလာခဲ့ပုံရသည် ။ ခင်မုန်းကို အငယ်များက ခေါ်သည့်အတိုင်း မေမေကလည်း "မကြီး" ဟု သာ ခေါ်လေ့ရှိသည် ။

"မစားတော့ဘူး မေမေ။ စာသင်တဲ့ အိမ်က ခေါက်ဆွဲပြုတ်စားလာ

လို့ ။ မေမေရော နေလို့ ကောင်းရဲ့ လား။ ခင်မုန်းက
မေမေအိပ်ပျော်နေပြီ ထင်နေတာ "

"ဟင့်အင်း . . ပူစူးလေးကိုပဲ သိပ်နေတာ။ အခု ဆေးသောက်ပြီး အိပ်
တော့မှာ "

ပြောရင်းဆိုရင်း မေမေက ခင်မုန်းအနား လျှောက်လာသည် ။ သမီး
ဖြစ်သူ၏ လက်တွေကို တုန်တုန်ယင်ယင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း
ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေတဲ့ မေမေရဲ့ မျက်ဝန်းချိုင့်ချိုင့်တွေမှာ မျက်ရ
ည်တို့ ဖြင့် ပြည့်လျှံ လှမတတ်ဖြစ်နေသည် ။ မေမေက ထိုသို့ ကြည့်လို
က်သောအခါ မနည်း တင်းထားရသည့် အားအင်များ ပြိုလဲချင်သယော
င်ယောင် ဖြစ်လာသည် ။ ငိုချင်လျက် လက်တို့ ဖြစ်မှာ စိုး၍ ခင်မုန်းမျက်
လွှာချလိုက်သည် ။

"ငါ့သမီးကြီးလည်း ပင်ပန်းရှာတယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ပါ
ဦး။ အချိန်မှန်အိပ်၊ အချိန်မှန်စား။ စာလည်း ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ဦးနော်
သမီး။ တခြားဟာတွေထက် "စာ" က အရေးကြီးဆုံးပဲ။ အင်းပါ ပြောမဲ့
သာပြောရတယ် ငါသမီးက တော်ပြီးသားပဲဟာ။ အမေလေ အမေ ကျေး
ဇူး မေမေစကားသံတို့ တိမ်ဝင်ရပ်တန့်သွားပြီး မျက်နှာငဲ့ကာ ရှိုက်ငိုလေ
တော့သည် ။ ခင်မုန်းကိုင်ထားတဲ့ ကော်ဖီခွက်ကို ချပြီး မေမေကို တင်း
ကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားလိုက်သည် ။

"ခင်မုန်းကို ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ မေမေ။ အားလည်း မနာနဲ့ ၊ အရာအား
လုံးအဆင်ပြေသွားမှာ ပါ မေမေရယ်"

"သမီး ညီမလေးက ရိပ်မိနေပြီလား မသိဘူး" မေမေက ငိုသံအက်အ
က်ကြီးနှင့် ပြောသည် ။

"ဘာလို့ လဲ မေမေ"

ခင်မုန်းမေမေနှင့် လူချင်းခွာ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။ ။

"နေ့လယ်က ညည်းဦးလေးဆီ ဖုန်းဆက်တော့ နွယ်နွယ်က လာကိုင်တယ်လေ။ မောင်စိုးဦးကို ဖုန်းပြောင်းပေးတော့ ပူစူးလေးက ခုနဖုန်းလာကိုင်တာ ဘယ်သူလဲ ဖေဖေဆိုပြီး မေးရော။ ဟိုကတော့ အဲဒါ ဖေဖေစာရေးမလို့ ပြောလိုက်ရှာပါတယ် သမီးရယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း သမီး ရယ် . . . ဒါပေမဲ့"

ခင်မုန်းရင်ထဲ နင့်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ ဖေဖေအထဲ ဝင်နေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် မေမေ၏ မောင် ဦးလေးဦးစိုးဦးက နယ်ရောက်နေသော ဖေဖေအဖြစ် ပူစူးမလေးနှင့် မကြာခဏဖုန်းပြောပေးရသည်။ ။ ပူစူးမလေးက ဖေ၏ အသည်းစွဲပင်ဖြစ်သည်။ ။ ဖေဖေအထဲဝင်သည့်အချိန်၌ ပူစူးမလေးမှာ (၂) နှစ်ခန့်သာရှိသေးသည်။ ။ ယနေ့တော့ ပူစူးလေးဖုန်းဆက်စဉ် ဦးလေး၏ ဇနီးဖြစ်သူက ကိုင်မိလိုက်ပုံရသည်။ ။ လောကဓံ၏ ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းကို ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ အတွက် ခင်မုန်း၏ ညီမငယ်လေးမှာ အလွန်တရာ နုနယ်လွန်းလှသည်။ ။ ခင်မုန်းရင်နင့်သည် ထက် မေမေပို၍ နာကျင်နေမှာ သေချာသည်။ ။ စိတ်ထိခိုက်နေသော မေမေကို မနည်းနှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျရင်း အိပ်ရာဝင်ခိုင်းရသည်။ ။ ဖေဖေပြဿနာ ဖြစ်သည့်နေ့မှ စ၍ တစ်နေ့တခြား ယိုယွင်းချို့တဲ့ လာသော မေမေ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ စိတ်၏ ကြီးစိုးမှု များစွာကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ။ စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကြေခဲ့သည် ပင်။

ခင်မုန်းဘွဲ့ရလျှင် ဘွဲ့လွန်ဆက်ဖြေရန်အတွက် စာကြိုဖတ်မည်စိတ်ကူးဖြင့် အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သော်လည်း စာမဖတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ စားပွဲအံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး မနေ့ကရထားသည့် ကျူရှင်လခနှစ်သိန်းနှင့် ယခုရလာသည့် တစ်သိန်းတို့ ကိုပေါင်းကာ ရေတွက်လိုက်သည်။ ။ မနက် အလတ်

ကောင် နေမုန်းစက်ကိုပေးရန် ကျူရှင်လခငါးသောင်းနှင့် တစ်လစာမုန့်
ဖိုးငါးသောင်းကို ဖယ်လိုက်သည်။ ။ ပူစူးမလေးအတွက် မူကြိုစရိတ်၊ ကျူ
ရှင်စရိတ်နှင့် မေမေ့ဆယ်ရက်စာ ဆေးဖိုးအတွက် တစ်သိန်းနှစ်သောင်း
ဖယ်လိုက်သော် ခင်မုန်းအတွက် ရှစ်သောင်းသာ ကျန်သည်။ ။ ထိုရှစ်
သောင်းသည် အထူးကားများ မစီးဘဲ တစ်ရာကားများ သာ စီးတတ်
သော ခင်မုန်းအတွက် တစ်လစာကောင်းကောင်း လုံလောက်ပါသည်။ ။
အိမ်မှ ထမင်းချိုင့်ထည့်ကာ ဆေးရုံသွားပြီး အခြားမည်သည့် အသုံးစရိ
တ်မှ မရှိသော ခင်မုန်းအတွက် တစ်ခါတစ်ခါ နှစ်သောင်း၊ သုံးသောင်းခ
န့်တောင် ပိုသေးသည်။ ။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်လခ ထောင့်နှစ်ရာကိုတော့
စာရင်းထဲ သွင်းမနေတော့ပေ။ (သို့သော် ယခုအခါ အလုပ်သင်ဆရာဝန်
လခကို ငါးသောင်းငါးထောင်၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် ယခုအခါ တစ်သိန်းအထိ
တိုးမြှင့်လိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။ ။) မနက်ဖြန် လဆန်း (၃) ရက်နေ့ဖြစ်၍
ငွေတိုးများ လာပေးသောအခါ မေမေ့ကို တစ်လစာဈေးဖိုးနှင့် အသုံးစရိ
တ်များ ၊ မေမုန်းသက် ကျူရှင်လခများ ၊ မိတာဘေလ်၊ ဖုန်းဘေလ်၊ ရပ်
ကွက်သာယာ ရေးစရိတ်များ ပေးရန် စာရင်းပြုစုထားလိုက်သည်။ ။ အ
ကယ်၍ အတိုး တွေမလာခဲ့သော် ...။ ခင်မုန်း ရင်မောသွားသည်။ ။ တစ်
ခါတစ်ရံ ငွေတိုး ယူထားသောသူများက အတိုးလာပေးရန် နေ့ရွှေ့ညရွှေ့
ရွှေ့သည့်အခါ များ တွင် မူ ခင်မုန်း၏ အသုံးစရိတ် ရှစ်သောင်းမှာ အသံ
ပင်မမြည်နိုင်ရှာပဲ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ကုန်သွားခဲ့ရသည်။ ။

ဖေဖေ့ကို တစ်ခါတစ်ခါသွားတွေ့လျှင် အဆင့်ဆင့် ပေးကမ်းရသည်
များ ၊ တစ်ရာဖိုး ပေးလိုလျှင် တစ်ထောင်ဖိုးခန့် ထည့်ပေးရသည် များ
အတွက် မပေးနိုင်ခဲ့သော် ...။ ခင်မုန်းခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ ။
စဉ်းစားရဖန်များ လာ၍ ဦးခေါင်းသည် နှစ်ဆခန့်ကြီး လာသယောင် ခံ
စားမိလာသည်။ ။ ထိုပြဿနာမှာ လစဉ်ကြုံတွေ့ ရင်ဆိုင်နေကျ ဖြစ်

သော်လည်း ခင်မုန်းအတွက် မရိုးနိုင်ဘဲ စိတ်အိုက်လာကာ ဇောချွေးများ ပြန်လာသည်။ ။ ထိုအခါ ဖေဖေသာရှိလျှင် ဟူသော အတွေးဖြင့် အားငယ် ဝမ်းမနည်းသွားအောင် မနည်းထိန်း ထားခဲ့ရပါသည်။ ။ ခင်မုန်း၏ အသည်းနှလုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ထားသကဲ့သို့ အသက်ရှူမဝသလို ခံစားလာရသည့်အတွက် စိတ်လျှော့လိုက်ကာ စိတ်ပြေလက်ပျောက် စားပွဲပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်လျက် ခေတ္တမျှ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ။ စိတ်ဖိစီးမှုများကြောင့် လည်းကောင်း၊ အိပ်ရေးပျက်သည့် ညများ စွာကြောင့်လည်းကောင်း မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားမိပါတော့သည်။ ။

ထိုသို့အိပ်ပျော်သွားသည့်အခါ လွန်ခဲ့သည့် (၁) နှစ်ခန့်က ဆောင်းညတစ်ညအကြောင်းကို အိပ်မက်အဖြစ်မြင်မက်ပြီး နိုးလာသည့်အခါတိုင်း ယခုကဲ့သို့ပင် ကြောင်စိစီနှင့် လက်ရှိ အခြေအနေတစ်ခုမှ ကို သတိမရတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးနိုးချည့်ကာ ချွေးစေးများ ဖြင့် မောပန်းနေတတ်သည်။ ။ အခုတော့ ခေါင်းထဲ အစအဆုံးပြန်ပေါ်လာပြီ။ ဘယ်နေ့ နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ဖြစ်ဦးမလဲဆိုတာတော့ ခင်မုန်းကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။ ပြန်စဉ်းစားလို့ ရရင်ပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ဆေးခန်းပြဖို့ တော့ စိတ်မကူးမိ။ သူများကိုတော့ ရောဂါလက္ခဏာပေါ်သည် နှင့် ဆေးမသောက်၊ ဆေးမကုလျှင် အော်ဟစ် အပြစ်ပြောတတ်ပေမဲ့လည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင်၏ ကျန်းမာရေးကိုမူ အလျှင်းဂရုမစိုက်တတ်ပေ။ ဆရာဝန်တိုင်းကတော့ သည် လိုပဲဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ ။

ခင်မုန်းရဲ့ စားပွဲခုံထောင့်စွန်းရှိ ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်အတွင်းမှ ပြုံးရယ်ပြနေသော ကိုကြီးကို ဘုန်းကိုတွေ့မှ ခင်မုန်းရဲ့ မွန်းကျပ်မှုတွေ လျော့နည်း သက်သာရာရကုန်သည်။ ။ မှန်ပေါင်လေးကို အသာအယာ ဆွဲယူကြည့်ရင်း ကိုကြီးတစ်ယောက် ကျန်းမာစေဖို့ ဆုတောင်းနေမိသ

ည် ။ အစာအိမ် ရာဂါ အခံရှိသည့် ကိုကြီးသည် အစားသောက် မမှန်သည့်အပြင် ခင်မုန်းကဲ့သို့ စိုးရိမ်သောက ကြီးလွန်းသည့်အတွက် အမြဲစိတ်ပူနေရသည် ။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ပင် ကိုကြီး သြစတေးလျက ပြန်လာသည့်အခါ ခပ်မြန်မြန် အကျဉ်းချုံးလေး လက်ထပ်ပြီး ခင်မုန်းရဲ့ ဘဝအမောတွေအတွက် တစ်ထောင့်တစ်နား ကွန်းခိုလိုက်ဦးမည်ဟု တွေးပြီးပြီးလိုက်သည် ။ တကယ်တော့ ခင်မုန်းအားကိုးဖို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ ကိုကြီးကိုဘုန်းကလည်း ခင်မုန်းနှင့်အတူ တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွားနေရတဲ့ ဘဝတူပဲဖြစ်သည် ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ လည်း ခင်မုန်းတို့ နှစ်ယောက်သာ နားလည်နိုင်တဲ့ မေတ္တာတရားတွေနှင့် အပြန်အလှန် ဖေးမကူညီ စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြပြီး လက်ထက်ဖို့ အတွက် နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူစီစဉ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည် ။ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ဖန်တီးဖို့ ဆိုတာထက် နှစ်မိသားကို တစ်စုဖန်တီး ဖို့ အတွက်သာ ရည်ရွယ်ကြောင်းကိုတော့ ခင်မုန်းတို့ နှစ်ယောက်သာ နားလည်ကြပါသည် ။

ခင်မုန်း၏ အဖေ လွိုင်ကော်မြို့၌ တာဝန်ကျစဉ်က ကိုကြီးကိုဘုန်း၏ ဖခင် ဘဘဦးနေလင်းသည် ဒုတိယမြို့နယ်မှူးဖြစ်သည် ။ လွိုင်ကော် အကောက်ခွန်ဦးစီးဌာန အိမ်ရာဝင်းအတွင်း၌ ကိုကြီးကိုဘုန်းတို့ ၏ အိမ် နှင့် ခင်မုန်းတို့ ၏ အိမ်မှာ အရိပ်အလွန်ကောင်းသည့် ခရေပင်ကြီးတစ်ပင်သာ ခြားသည် ။ ထိုစဉ်က ခင်မုန်းသည် လေးတန်းဖြစ်ပြီး နေမုန်းစက်က မူ / သူငယ်တန်းဖြစ်သည် ။ မေမုန်းသက်နှင့် ပူစူးလေးကိုမူ မမွေးသေးပေ။

ကိုကြီးကိုဘုန်းတို့ ၏ အဖေကို လူကြီးများက တူးအိုင်စီဟု ခေါ်သည်ကို ခင်မုန်းကလည်း လိုက်၍ ဘဘတူးအိုင်စီဟု ခေါ်တတ်သည် ။ ဘဘတူး အိုင်စီတို့ လင်မယားတွင် ဘုန်းနေလင်းနှင့် ဖြိုးနေလင်းဟူ၍ သားနှစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် ကိုဘုန်းမှာ အကြီးဖြစ်သည် ။ ညီငယ်ဖြိုးနေလ

င်း သည် ခင်မုန်းနှင့် ရွယ်တူဖြစ်ပြီး ခြောက်လခန့်သာကြီးသည် ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သူတို့ ၏ မိဘများက ကိုဘုန်းနှင့် ကိုဖြိုးဟု ခေါ်ကြသည် ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သူတို့ ၏ မိဘများက ကိုဘုန်းနှင့် ကိုဖြိုးဟု ခေါ်ကြသဖြင့် ခင်မုန်းက ရွယ်တူဖြစ်သည့် သူငယ်ချင်းဖြိုးနေလင်းကို "ကိုဖြိုး" ဟု ခေါ်ပြီး ကိုဘုန်းကိုမူ "ကိုကြီး ကိုဘုန်း" ဟူ၍ လူကြီး များ ခေါ်သည့် အမည်ရှေ့တွင် ကိုကြီးထပ်မံတပ်ကာ ခေါ်လေ့ရှိသည် ။ ဘာဘူးအိုင်စီတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးသည် သမီးမိန်းကလေး မရှိသည့်အတွက် ခင်မုန်းကို သမီးအရင်းသဖွယ် ချစ်ခင်ကြသည် ။ ကျွေး စရာရှိသည် ကို ကျွေး၍ ဆင်စရာရှိသည် တို့ ကိုလည်း ဆင်သည် ။ ခင်မုန်း ကလည်း ထိုအိမ်သို့အစဉ် ဝင်ထွက်သွားလာတတ်ပြီး ကိုဖြိုးနှင့် ဆော့လေ့ ရှိသည် ။ မေမေတို့ ကို ပူဆာ၍ မရသည် များကိုလည်း ဘာဘူးအိုင်စီတို့ ထံ သွားတောင်းတတ်သည် ။ ထိုအခါ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ချက်ချင်းပင်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးတတ်သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ ခင်မုန်းဆီသို့ ကိုဖြိုး ကူးလာတတ်ပြီး အိုးပုတ်တမ်း ကစားလေ့ရှိသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ အကောက်ခွန်ခြံဝင်းအတွင်း၌ စိုက်ပျိုးထားသော ဗိုစားပဲပင်များ ၊ ငရုတ်သီးပင်များ ၊ မုန်ညှင်းပင်များ ၊ ပန်းပင် ငယ်များကို နှစ်ယောက်သားအတူတကွခူးကြပြီး ဝေစုခွဲကြသည် ။ ဝေစု မတည့်သည့်အခါ ရန်ဖြစ်ကြပြီး ကိုကြီးကိုဘုန်းကို အလုအယက်တိုင်တောကြသည် ။ ရှစ်တန်းကျောင်းသားဖြစ်သည့် ကိုကြီးသည် ခင်မုန်း တို့ အငယ်နှစ်ယောက် ကျေနပ်နိုင်လောက်သည့် စီရင်ချက်မျိုး ချပေးတတ် သည် ။ ဂေါ်လီရိုက်၊ ဘောလုံးကန်သည့်အပြင် ကြက်တောင်ရိုက်ရင်း အငြင်းအခန်များ လွန်းသည့် ခင်မုန်းတို့ နှစ်ယောက်ငြိမ်သက်နေအောင် ကိုကြီးက ပုံပြင်ကောင်းကောင်း များ ဖြင့် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့သည် ။ ထိုစဉ်ကပင် ကိုကြီးအပေါ်၌ ချစ်ခင်လေးစားစိတ်များ ကိန်း

အောင်းနေခဲ့ မိသည် ။

လွှဲကော်မြို့နာရီစင်အနီးရှိ ကုက္ကိုရိပ်အောက်က မြီးရှည်ဆိုင်တွင် နံနက်စာစားသည့်အခါများ တွင် ဖေဖေမေမေတို့ နှင့်အတူ ဆိုင်ကယ် လိုက်မစီးဘဲ နေမုန်းစက်ရှိလို့ ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် တစ်ဦးတည်း ဖြစ်နေသော ကိုကြီးကိုဘုန်းဆိုင်ကယ်နောက်မှ လိုက်လေ့ရှိသည် ။ ကိုဖြိုးကတော့ သူ့အဖေအမေနှင့်ပင် အတူစီးသည် ။ ကိုကြီးသည် ခင်မုန်း လက် ထပ်ရမည့် ခင်ပွန်းလောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာမည်ဆိုတာကို ထိုအချိန်က ကြိုတင်၍ များ သိထားခဲ့လျှင် ငယ်ငယ်က အဲဒီလောက်ထိ ကစားမမက် ခဲ့ပါဘူးဟု ခုနေခါ တွေးမိသည် ။

ဖေဖေနှင့်မေမေ အိမ်ထောင်ကျခါစတွင် ဖေဖေသည် ဘွဲ့ရရှိသောဖြစ်ပြီး အလုပ်မရှိသေးပေ။ မောင်နှမသားချင်းများ သော ဖေ ဖေဘက်ကလည်း တင်မကျွေးထားနိုင်သလို စီးပွားရေးချို့တဲ့ သော မေ မေ့ဘက်က လည်း တာဝန်မယူနိုင်ခဲ့ပေ။ မေမေသည် ဖေဖေ၏ ဒုတိယ အိမ်ထောင် ဖြစ်သော်လည်း ခင်ပွန်းဘက်မှ ပါလာသည့် ခင်မုန်းကို လ သားအရွယ်ကပင် စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည် မို့ သမီးအရင်းနှယ်မခြား ချစ် ခင်ရှာသည် ။ နဂိုကပင် ကျပ်တည်းသည့်ဘဝတွင် ခင်မုန်း၏ စရိတ်က လည်း ရှိသည့် အတွက် ပိုမိုကြပ်တည်းကြသည် ။ ထိုအခါဈေးထဲတွင် ကုန်ခြောက်အတူ ရောင်းသည့် ဖေဖေနှင့်မေမေ၏ မောင်တစ်ထမ်းမယ် တစ်ရွက် ရုန်းကန်မှု လေးအပြင် ဈေးရောင်းရင်းနှင့်တစ်ဖက် အရာရှိစာ

မေးပွဲဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ များ အတွက် ကျူရှင်များ တက်ကာ စာကျက်ရရှာသည့် ဖေဖေ၏ မိသားစုအတွက် သိတတ်သည့် ကြိုးပမ်းမှုလေးပါ ပိုလာသည်။ ဖေဖေခမျာ စာမေးပွဲများ ၌ ကောင်းစွာဖြေဆိုနိုင်ခဲ့သော်လည်း "အကပ်လိုသည်" ဟူသော အကြောင်းပြချက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပိုက်ဆံမလိုက်နိုင် ဟူသော အကြောင်းပြချက်ကြောင့်လည်းကောင်း ကျန်ရစ်မြဲကျန်ရစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်ခါတစ်ခါ ခင်မုန်း ညဘက် တရေးနီးသည့်အခါ များမှာ တော့ အိပ်ရာခေါင်းရင်းဘက်၌ မီးအိမ်ဝါက လေးဖြင့် စာကျက်နေတတ်သော ဖေဖေကိုတွေ့စရမြဲပင်ဖြစ်သည်။ တံခါးခေါက်ခြင်းမရပ် ခဲ့သော ဖေဖေအတွက် တံခါးပွင့်သည့်အချိန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အမှန် တကယ် အရည်ချင်းပြည့်မီပါက ဆင်းရဲချမ်းသာ လူတန်းစားမရွေး၊ လမ်းကြောင်းမှ လာသူဖြစ်စေ၊ လမ်းရိုးမှ လာသူဖြစ်စေ ရာထူးရွေးချယ်ခန့်အပ် မည်ဟူသော သမာသမတ်ကျလှသည့် အစိုးရလူကြီးတစ်ဦး၏ စီမံချက်ဖြင့် ဖေဖေသည် အကောက်ခွန်ဦးစီးဌာန၏ အရာရှိစာမေးပွဲကို ကောင်းစွာဖြေဆို အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ကြိုးစားသူတို့အတွက် အခွင့်အရေးဟူသည် ရောက် လာသည့်သဘောပင်ဖြစ်သည်။

ခင်မုန်းကျောင်းစနေသည့်အချိန်တွင် ဖေဖေသည် အကောက်ခွန်မှူးဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပင်ပင်ပန်းပန်း ခက်ခက်ခဲခဲရရှိခဲ့သည့် အလုပ်ကလေးကို ဖေဖေရော မေမေပါ အမြတ်တနိုး တွယ်တာကြသည်။ ဂုဏ်သရေရှိသော အလုပ်ကလေး ဖြစ်သဖြင့် ပုထုဇဉ်ပီပီ မက်မောခုံမင်မိကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် နေမုန်းစက်လေးကို မွေးပြီးပြီဖြစ်၍ မေမေလည်း ဈေးဆက်မရောင်းတော့ပေ။ ခင်မုန်းတို့ မိသားစုလေးသည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပင်ပန်းလာခဲ့ရသမျှ အခုမှ ပင်စိုစိုပြည်ပြေဖြစ်ခဲ့တော့သည်။ လမ်းရိုးဟောင်းကြီးအတိုင်း ကျင့်သုံးသော ဖေဖေကြောင့် ခင်မုန်းတို့ မိသားစုသည် ပေါကြွယ်ဝစွာ မချမ်းသာ

ခဲ့သော်လည်း

စည်းစနစ်ကြီးသော

မေမေ၏

အိမ်ရှင်မကောင်းပီသမှုကြောင့် လူတန်းစေ့သည် ထက် အနည်းငယ်ပိုခဲ့ရပါသည်။ ။ ဆွေမျိုးသားချင်းများကိုလည်း ထိုက်သင့်သလောက် ထောက်ပံ့ပေးကမ်း နိုင်ခဲ့သည့် အတွက်လည်း များစွာကျေနပ်ခဲ့ရသည်။ ။ အထူးသဖြင့် နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးများကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ဤအလုပ်ကလေးကို ပို၍ ကျေးဇူးတင်မိကြသည်။ ။ အချိန်ကြာလာသည် နှင့်အမျှ ဖေဖေသည် မိဘဆွေမျိုးသားချင်းများ အတွက် မှီခိုအားထားရာ ပင်မ အရိပ်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်လာတော့သည်။ ။ သစ်တစ်ပင်ကောင်းတော့လည်း ငှက်တစ်သောင်း နားနိုင်ခဲ့သည် ပင်။

ဤသို့ဖြင့် ဖေဖေကို မှီခို ခင်မုန်းတို့ အားလုံး၏ ဘဝများ သာယာလှပခဲ့ရပါသည်။ ။ ထို့အပြင် တစ်နှစ်ခြားတစ်ခါ ဖေဖေတာဝန်ကျသည့် မြို့များသို့ လိုက်ရသည် မှာ မိသားစု အပျော်ခရီး ထွက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး ဝေးလံသီခေါင်သော ဗန်းမော်မြို့မှ သည် နောင်ဗိန်နောင်သံတို့ ဝေလွင်သော ရှမ်းတို့ မြေ တစ်ခွင်သာမက မြန်မာပြည်၏ ခြေဖျားကလေးမှ မြို့ကျောသောင်းအထိ ခြေဆန့်ခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ။ ရောက်ရှိသည့် ဒေသတိုင်းတွင် လည်း တစ်ယောက်ဒုက္ခ တစ်ယောက် ကူညီ ဖြေရှင်းပေးရင်း ကြုံလာ သည့် ပြဿနာများကို စည်းစည်းလုံးလုံးရင်းဆိုင်ဖြေရှင်းတတ်သော တာဝန်အတူကျ အကောက်ခွန်ဝန်ထမ်း မိသားစုများ နှင့်လည်း ဆွေမျိုးရင်းများ သဖွယ် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ ။

ကံဇာတာတက်ချင်တော့လည်း ဖေဖေ၏ မိဘများ ဆီကရသည့် အမွေကို ထပ်မံဖြည့်ဆည်း၍ လုံးချင်းအိမ်လေးနှင့်ခြံလေးကို ဝယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ။ ထိုအိမ်နှင့်ခြံကို မဝယ်မီကပင် ရှိပြီးသားဖြစ်သည့် အိမ်စီးကားလေးဝယ် နှင့်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဘဝ၌ အပူပန်ဟူသည် မည်သည့်အရာကိုခေါ်မှန်း ခင်မုန်းမသိခဲ့ပါ။ နှစ်စဉ်အတန်းတိုင်း၌ လည်း ထူးချွန်စွာ

အောင်မြင်လေ့ ရှိသော ခင်မုန်းကြောင့် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ခေါင်းမောနှိ
င်ခဲ့သည် ။ မိဘများကလည်း တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲကို ခြောက်
ဘာသာဂုဏ်ထူး ဖြင့် အောင်မြင်သည့်သမီးအလိမ္မာလေး ဆေးတက္ကသို
လ်တက်ရန်ဟု ရည် ရွယ်ကာ ကားမောင်းသင်ခိုင်းခဲ့ပြီး ကားတစ်စီးနှင့်
ဟမ်းဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်ပေးပြန်သည် ။ ထိုသို့ဖြင့် ခင်မုန်း၏ ဘဝသည် ပြ
ည့်စုံခြင်းဖြင့် အစပြု ကာသာယာခြင်းတို့ ထုံဝေခဲ့သည် ။ ချမ်းသာခြင်း
ဟူသော လောကဓံကြီး ထဲမှာ စီးပျော့ယစ်မှုလို့ မဆုံးခင်မှာ ပင် ဘဝလှ
ည့်ကွက် ပြောင်းလဲသွား မည်ကိုတော့ ခင်မုန်း မတွေးခဲ့မိ။

ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ဆောင်းလေကြမ်းကြမ်းက
ခင်မုန်းမျက်နှာ ကို ခပ်ရိုင်းရိုင်းတိုက်ခတ်သွားသည့်အခါမှ အတွေးမျှင်ပျ
က်ကာ မြောက်လေနှင့်အတူလွင့်ပျံလာသည့် စက်လှေသံတကျီကျီကို
ကြားလိုက်ရတော့သည် ။ ခင်မုန်းနေသည့် တိုက်သည် ရန်ကုန်မြစ်နှင့်
နီးသောကြောင့် စက်လှေသံများကို အတိုင်းသားကြားရ၊ ခံစားရပါသည်
။ အထူးသဖြင့် ညဘက် အိပ်မပျော်သောအခါများ တွင် ရန်ကုန်မြစ်ထဲ၌
ခုတ်မောင်းသွားသော စက် လှေသံများကို လွမ်းဆွတ်ဖွယ် ကြားနေရတ
တ်ပါသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖေဖေတို့ စစ်ဆေးခဲ့ရဖူးသော နိုင်ငံခြား ကုန်
တင်သင်္ဘောကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသည် ။ ယခုညတော့ ခင်မုန်း ပိုလွ
မ်းရပါဦးမည်။ အကြောင်းမှာ ရာသီကအေးသော်လည်း မကွေးနိုင်သည့်
ဘဝ၊ မအေးနိုင်သောသောက များက ခင်မုန်းရဲ့ အတိတ်ကို ပို၍ တမ်း

တစေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဒီဇင်ဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်များ ရှိသည့် ဆောင်းညဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း တိုးလို့ ပင် လွမ်းနေရပါတော့သည်။ ပြီးခဲ့သည့်အရာများကို ပြန်လည်တမ်းတခြင်းသည် မကောင်းဟု ဆိုသော်လည်း လှပသော အတိတ်သာ မရှိခဲ့ပါက လွမ်းဆွေးခြင်းသည်လည်း ဖြစ်မလာနိုင်ပေ။ အမြဲတစေ မဟုတ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အလွမ်းလေပြေနှင့် အတိတ်အရပ်ဆီသို့ မျောလွင့်သောစိတ်ကို ပစ္စုပ္ပန်ဆီသို့ မည်သို့ပြန်ဖမ်းရမည်မသိ။ မေ့ဖို့ ရန်လည်း ခက်ခဲ။ ငိုကြွေးခြင်းနယ်မြေထဲတွင် နာကြည်းစရာများ နှင့် ကမ္ဘာပျက်ခဲ့တဲ့ ခင်မုန်းကတော့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရဖူးသော ရွှေရောင်နေ့ရက်များကိုသာ တမ်းတ နေမိခဲ့ပါတော့သည်။

ခင်မုန်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်နေရာလိုတောင်ဖြစ်နေတဲ့ စိန်ပန်းပင်အောက်မှ ကားရပ်လိုက်သည်။ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ခြေချလိုက်သည် နှင့် ခင်မုန်းရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ထွက်နေသည်။ သွက်အောင်လည်း အကြောင်းရင်းကရှိသည်။ ယနေ့သည် ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) ပထမနှစ် (၁ / ၂၀၀၀) ၏ မောင်မယ် သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲ (Fresher Welcome) တဲ့။ မေမေချုပ်ပေးသော ဖြူနီပြာရောင်စုံ ဝမ်းဆက်အင်္ကျီလေးများ နှင့် လှနေမြဲဖြစ်သော ခင်မုန်းသည် ဒီနေ့မှာ လည်း မဲနယ်ရောင် တောက်တောက် ဝမ်းဆက်လေးနှင့် ဖြူဝင်းနေသောအသားက လင်းထွက်နေသည်။ အင်္ကျီ လည်ပင်းကျယ်ကျယ်လေး၏ အနားလေးများ တွင် မေမေထိုးပေးထားသော စီးကွင်းဖြူဖြူ အပွင့်လေးများက လုံချည်၏ အောက်ခြေနားက အဖြူကန

တံများ နှင့် ပန်သင့်နေတော့သည်။ ။ ခင်မုန်းရဲ့ ထွေးအိနက်မှောင် ရှည်လျားလွန်းတဲ့ ဆံနွယ်တွေကို တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးထုံးကာ ဘယ်ဘက်သို့ တစောင်းချထားသည်။ ။ ဖယောင်းကဲ့သို့ ချောမွတ်ဖြောင့်စင်းနေသော လည်တိုင် ကြော့ရှင်းရှင်းမှာ တော့ သေးမျှင်လှတဲ့ ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးလေးက တစ်ချက်တစ်ချက် လက်ခနဲဖြစ် သွားသည် မှာ နှာသီးဖျားမှ လူပီလူပဲလှဲဖြစ်နေသော စိန်ပွင့်လေးနှင့် အပြိုင်ပင်။

"ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်"

ဟူသော အချက်ညီညီနှင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပေါ်ထွက်လာသည့်ခြေသံနှင့် တစ်လက်မခန့်မြင်သော ပင်ဆင် (penicil heel) ဖိနပ်ချွန်ချွန်လေး ၏ အရင်းနားမှ ဖြူနု ပြည့်ဖောင်းနေတဲ့ ခြေသလုံးသားကို လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရပေသည်။ ။ မန္တလေးသူများကဲ့သို့ ရွှေခြေချင်းတုတ်တုတ်ကြီး မဟုတ်ဘဲ ပလက်တီနမ်ခြေချင်းလေးကို ယဉ်ယဉ်လေးဝတ်ထားသည်။ ။ ဒီနေ့ကျောင်းက လူတွေ ခင်မုန်းကို ခါတိုင်းထက်ပို၍ ကြည့်နေကြသလို ခံစားရသည်။ ။ ဆံနွယ်များကို အရှင်းလှန်တင်ထားသော နဖူးက ပြောင်လွန်းနေ၍ ပဲလား။ ဝိုင်းစက်လွန်းသော မျက်လုံးအိမ်ကို လိုင်နာဆိုးခဲ့မိလို့ ပဲလား၊ ပါးလျလွန်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းကို ခြယ်သထားတဲ့ အရောင်က နုလွန်းနေလို့ လား မသိ။ စိတ်ထင်တာပဲနေမည်ဟု သာ ခပ်ပေါ့ပေါ့တွေးလိုက်မိသည်။ ။ ဒါတောင် မျက်ခုံးတန်းတန်းလေး ကို ဘာမှ မဆွဲခဲ့လို့ တော်သေးသည်။ ။

"ဟယ် ... ခင်မုန်း။ နင် ဒီနေ့လာပါ့မလားလို့ စောင့်နေရတာ ကြာလှပြီ"

ခင်မုန်းကိုတွေ့တော့ မြတ်လေးနွယ်က စိတ်မရှည်သလို အပြစ်တင်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"လာမှာ ပေါ့ ... ဟ ။ ဒီနေ့ မုန့်စားရမယ့်ကိစ္စကို ဘာလို့ မလာရမှာလဲ"

မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲနေ့တွင် ဌာနအသီးသီးမှ ဆရာ၊ ဆရာမများက ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများကို စတုဒိသာလုပ်ကျွေးမည်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည် ။ မုန့်ကျွေးသည့် အစီအစဉ်ပြီးသည့်အခါ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ စုံလောက်သည့်အချိန်၌ စာသင်ခန်းမ C1 (ယခု B7) ၌ စုဝေးကြပြီး မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲကြီး စတင်ပါတော့သည် ။ ပထမဦးစွာ Miss Smart ကို စတင်ကြေညာပါသည် ။ Miss Smart ကို မေအိန္ဒြာဖူးက ရရှိသွားသည် ။ အမှန်တကယ်ကို Miss Smart ရထိုက်လောက်အောင် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသည် အလွန်သေသပ်ခေတ်မီလှသည် ။ ထို့နောက် Mr.Smart, Princess & Princess တို့ ကို အစဉ်လိုက်ရွေး ချယ်သွားသည် ။ နောက်ဆုံးတွင် တော့ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားနေကြသည့် King & Queen ကို ကြေညာရန်သာ ရှိတော့သည် ။ အရင်ဦးဆုံး King ကို စင်မြင့်ထက် ခေါ်မှာ ဖြစ်ပြီး King ဖြစ်သူကမှ Queen အမည်ကို စာရွက်လိပ်မှ ဖတ်၍ ဖိတ်ခေါ်ရမည်ဖြစ်သည် ။

"ဖြိုးနေလင်း the King of MBBS 2000"

"ဟင် ... ကိုဖြိုး"

အံ့ဩစွာ ရေရွတ်မိသည် ။ လွိုင်ကော်မှ ပြန် လာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကိုဖြိုးတို့ နှင့်အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့သော်လည်း (၉) တန်း (၁၀) တန်းနှစ် တွင် တော့ အဆက်အသွယ် ကျဲပါးသွားသည် ။ ဘာဘူးအိုင်စီ၊ အန်တီထားတို့ က မကြာခဏ လာလည်တတ်သော်လည်း လူပျိုပေါက်ဖြစ်လာသည့် ကိုဖြိုးကတော့ မပါလာတတ်တော့။ တစ်ခါတစ်ရံ ခင်မုန်းတို့ မိသားစုက သွားလည်သည့် အခါမျိုးများ တွင် အပြ

င်မှ ပြန်လာသော ကိုဖြိုးကို တွေ့တတ်သော်လည်း ငယ်ငယ်တုန်းကလို တော့ တရင်းတနှီးမရှိလှ။ ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်နှင့် မပြုံးချင်ပြီးချင်း ကိုကြီးကို ဘုန်းကတော့ ပို၍ လူကြီးဆန်လာသည့်ဟန်ကို မြင်ရသည် ။ အခုလောက်ဆိုရင် ကိုကြီးက ကျောင်းပြီးလောက်ပြီဟု မှန်းရသည် ။ ကိုဖြိုးတစ်ယောက်ကတော့ ဆေးကျောင်းတက် နေတာတောင်မသိရ။ စိမ်းကားလွန်းသည် ။ ခင်မုန်းကိုလည်း ကျောင်းမှာ မတွေ့ဘူးလားမသိ။ အခန်းမတူတော့လည်း မတွေ့တာဖြစ်နိုင်ပါသည် ။

"ခင်မုန်း ... ခင်မုန်းခက်"

ကိုဖြိုး၏ လှမ်းခေါ်သံကြားလိုက်ရသည် ။ အံ့သြနေသည့်အသံ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ထိုခေါ်သံသည် မိုက်ခရိုဖုန်းနှင့် ခေါ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသွားတော့မှ ကိုဖြိုးကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။ ကိုဖြိုးနှင့်အတူ တစ်ခန်းလုံးမှ မျက်လုံးများက ခင်မုန်းထံသို့ စုပြုံရောက်ရှိလာသည် ။ လက်ထဲမှ နာမည်စာရွက်ကလေး တဖျတ်ဖျတ်တုန်ခါလျက်နှင့် ကိုဖြိုးက ခင်မုန်းဆီသို့ မှ င်တက်စွာငေးကြည့်နေမိသည် ။ ထို့နောက် သတိဝင်လာဟန်ဖြင့် ခင်မုန်းကို နှစ်သိမ့်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည် ။

"ခင်မုန်းခက် . . . the Queen of MBBS 2000 စင်ပေါ်သို့ ကြွပါခင်ဗျာ"

လက်ခုပ်သံ၊ အော်ဟစ်သံတို့ မိုးပြိုမတတ် လိမ့်ဆင်းလာသည် ။ ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် စင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါမှာ တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ရေများ ရွှဲစိုနေပြီဖြစ်သည် ။ စင်ပေါ်သို့ လာသည့်လမ်း တစ်လျှောက်၌ ကျောင်းသားများက ရေဝိုင်းလောင်းသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ မတ်လကုန်တွင် ကျင်းပသော ပွဲဖြစ်၍ ကျောင်းတွင်းသင်္ကြန်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည် ။ မေမေချုပ်ပေးထားသည့် မြန်မာအင်္ကျီ ကျပ်ကျပ်လေးက ရေများ ဖြင့် စို

ကပ်နေသည် မှာ ခင်မုန်း၏ ခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်းကို ထင်ရှားစွာမြင်နေရသည် ။ ခင်မုန်းလည်း အနေကျစွာ ကိုဖြိုး၏ အနောက်နား၌ ပေါ့ပေါ့လေး ကွယ်ရပ်လိုက်တော့ ကိုဖြိုးက ပြီးရယ်ရင်း ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောသည် ။

"ငါ နင့်ကို တကယ်မမှတ်မိလို့ ဟ။ နင်အရမ်းချောလာတယ်"

အို . . . ငယ်ပေါင်းတွေပဲ။ ဘာမှ ရှက်စရာမရှိဘဲနှင့် မျက်နှာ ငုံ့ထားလိုက်မိသည် ။

ကျောင်းကပြန်တော့ ခင်မုန်း ကိုဖြိုးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

"ကိုဖြိုး ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား။ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ"

"နေပါစေ။ ရတယ် . . . ဒီနေ့ အစ်ကိုလာကြိုလိမ့်မယ်"

"အစ်ကို . . . ကိုကြီးကိုဘုန်းလားဟင်"

"အင်း . . . ဟုတ်တယ်။ ခါတိုင်းက ငါ့ဘာသာငါ ပြန်နေကျပဲ။ ဒီနေ့မှ ကိုဘုန်းက ငါတို့ ဆေးကျောင်းရဲ့ Queen ကို မြင်ချင်တယ်ဆိုလို့ "

ကိုဖြိုးက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း ဖြေလိုက်တော့ ခင်မုန်း ပါးဖြူဖြူလေး နှစ်ဖက်ရဲခနဲ ဖြစ်သွားကာ

"ဟာ . . နင်ကလည်း "

ဟု ရှက်ရမ်းရမ်းရင်း တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည် ။ အိုး ... သော့လည်း မဖွင့်ရသေးဘဲ။ ဒုတိယမို့ ရှက်ရပြန်သည် ။ ကားသော့ဖွင့်၍ ကားပေါ်တက်မည်ပြုတော့ ကိုဖြိုး လှမ်းအော်ပြောသည် ။

"ဟဲ့ ... ခင်မုန်း"

ခင်မုန်း လှည့်ကြည့်မိတော့ လက်ထဲမှာ ပွင့်အံ့စပြုနေတဲ့ နှင်းဆီဖြူ

အင်္ဂလိပ်စာတစ်ပုဒ်ကို ကိုင်လျက်ပြေးလာနေသော ကိုဖြိုးကိုတွေ့ရသည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုဖြိုး"

"အေး . . . ငါ့ကိုလာကြိုလို့ ပြန်သွားပြီး ဝင်းထိပ်ရောက်မှ ကိုဘုန်းက နင့်ကို ဒါပေးခိုင်းလိုက်လို့ ငါပြန်ပြေးလာရတယ်။ ကားက ဝင်းအပြင်မှာပဲ ရပ်ထားတာ"

ကိုဖြိုးပေးသည့် နှင်းဆီဖြူကို ခင်မုန်းခက် လှမ်းယူလိုက်ရင်း

"ကိုကြီးကိုဘုန်းက ပေးတာလား"

ခင်မုန်း မယုံကြည်နိုင်သလို ပြန်မေးတော့ ကိုဖြိုးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ကျောင်းရှေ့ကို မေးငေါ့ ပြလိုက်သည်။ ။ မာစီဒီးကားအဖြူလေးပေါ်က ဆင်း လာပြီး လက်လှမ်းပြလိုက်သည့် ကိုကြီးကိုဘုန်းကို တွေ့လိုက်သည်။ ။ ထိုအခါ ခင်မုန်းလှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြေးပြေး နှင်းဆီဖြူလေးကို ရင်မှ တစ်ခွက်ခွက်ကြွလှိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် တစ်ခက်ချိုးကာ ဆံထုံးခွေ၌ ပန်ဆင်လိုက်သည်။ ။

"ကိုကြီး . . . ကျေးဇူးပဲ"

ကြားမကြားတော့မသိ။ ငယ်ငယ်က အကျင့်အတိုင်း လှမ်းအော်ပြောမိတော့ ကိုဘုန်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း ကားပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။ ။

"ကဲ . . . ငါလည်း ပြန်ပြီနော် ခင်မုန်း"

"ဪ . . . အေး အေး။ တာတာ ကိုဖြိုး"

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခြံထဲမှာ ကားတစ်စင်းရပ်ထားတာကို တွေ့လိုက်သည်။ ။ ဧည့်သည် ရောက်နေတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ အိမ်ထဲတွင် တော့ ဧ

ည့်ခန်းမှာ စကားလက်ဆုံကျနေတဲ့ ဖေဖေနှင့်အတူ ဖေဖေ၏ မိတ်ဆွေ ဦးခင်မောင်ဦးကိုပါ တွေ့လိုက်သည်။ သူကတော့ ဧည့်သည် လို့ တောင် ဆိုစရာမလိုပေ။ ခင်မုန်းတို့ အိမ်သို့ မကြာခဏဆိုသလို လာလေ့ရှိပြီး ဖေဖေနှင့် အမြဲရောက်တက်ရာရာများကို ပြောနေတတ်သည်။ ဖေဖေမ ရှိလျှင်လည်း မေမေနှင့် စကားပြောနေတတ်သည်။ ဖေဖေတို့ စကားအ ရတော့ အင်မတန် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ အေးဂျင့်လု ပ်သည် ဟု သိရပြီး စီးပွားရေးသမားပီပီအရာရာကို ပိုက်ဆံမျက်စိဖြင့် သာ ကြည့်တတ်သည်။ သို့သော် ခင်မုန်းတို့ မိသားစုနှင့်တော့ အရင်းချာ များ သဖွယ် ဝင်ထွက်သွား လာလေ့ရှိသည်။

"ဪ ... ခင်မုန်းတောင် ပြန် လာပြီလား။ လာပါဦး ဒီမှာ ခဏ ထိုင် ဦး။ ဒီမှာ သမီးဦးလေးက သမီးအတွက်တဲ့ "

ဖေဖေက လှမ်းခေါ်သည် နှင့် ခင်မုန်းလည်း ဧည့်ခန်းမှာ ပင်ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီး ကားသော့နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို စားပွဲခုံပေါ်တင်လိုက်သည်။

"ဟာ ... ရပ်ကတ် (Racket) ပါလား။ အရမ်းမိုက်တာပဲ"

စားပွဲပေါ်မှ အိတ်က ခင်မုန်း၏ အာရုံကို အပြည့်အဝ သိမ်းပိုက်လိုက် နိုင်သည့်အတွက် ဦးခင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာ၌ ကျေနပ်ရိပ်တွေ ဝေသွား သည်။

"သမီး ဘက်မင်တန်ရိုက်တာ အစ်ကိုပြောပြောနေတာ ကြားတာနဲ့ န ယ်စပ်ရောက်တုန်းလေး ဝယ်လာတာ။ သဘောကျရဲ့ လား"

"ဟာ ကြိုက်တာပေါ့။ ဒါက အကောင်းစားပဲ ဦးရဲ့ "

ခင်မုန်းက ရပ်ကတ်ကို ထုတ်ကြည့်ရင်း ဦးခင်မောင်ဦးကို လှမ်းဖြေ လိုက်သည်။ သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာက အပြုံးသည် မီးစိမ်းပြလိုက်သလို

ပင်။ ခင်မုန်းအတွက်တော့ မကြာခဏဆိုသလို ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်၌ မုန့်ပုံး၊ အချိုရည်ဘူးကအစ ကစားစရာ၊ ဝတ်စရာအထိ လက်ဆောင်ပစ္စည်းအစုံစုံကို ငယ်ငယ်ကတည်းက မြင်နေတွေ့နေကျဖြစ်သည် ။ ဒီတစ်ခါသည် ပထမဆုံး အကြိမ်မဟုတ်သလို ခင်မုန်းတစ်ယောက်အတွက်သာမက မောင်၊ ညီမတွေ အတွက်ရော၊ ဖေဖေမေမေတို့ အတွက်ပါ ပါလာဦး မည်ဖြစ်ကြောင်း သိနှင့်ပြီးဖြစ်သည် ။ ငယ်ငယ်ကတော့ ကလေးပီပီ "ဒါဖေဖေကို လာဖားတာပဲ" ဟု တွေးခဲ့ဖူးသည် ။ အခုရော ... သိပ်တော့ထူးမည်မထင်ပါ။ တစ်ခါတလေ ဖေဖေတာဝန်ကျသည့် နယ်များ တွင် လူကြီးများ သည် ခင်မုန်း ထက် အသက်ကြီးကြသော်လည်း ရိုကျိုးစွာပြော ဆိုဆက်ဆံကြသည် ကို ခင်မုန်း အနေရခက်စွာ ကြုံခဲ့ဖူးသည် ။

"ဒါဆို မင်းကိစ္စက ဘယ်တော့လောက်ဖြစ်မလဲ"

ဖေဖေဟာ ဆေးပေါ့လိပ်ထိပ်ကို ရေနွေးကြမ်း ပန်းကန်လုံးအတွင်း ရေစွတ်ရုံလေးနှစ်ကာ မီးညှိလိုက်ရင်း မေးခြင်းဖြစ်သည် ။

"ကျွန်တော် ရက်အတိအကျ ထပ်ပြောဦးမယ် အစ်ကို။ သေချာတာကတော့ ဧပြီလလယ်လောက်ပဲ။ သင်္ကြန်မတိုင်ခင်ပေါ့။ အစ်ကို့ကို ကြိုပြောပြထားတာပါ"

ခင်မုန်း သိပ်နားမလည်သော်လည်း ပစ္စည်းသွင်းသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဖေဖေကို မကြာခဏ လာပြောတတ်သဖြင့် ယခုလည်း ထိုကိစ္စပဲ ဖြစ်မည်ထင်ရမည်။

"မုန်းရေ ..."

ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မီးဖိုခန်းအဝမှ လှမ်းခေါ်သော မမနှင်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည် ။

"ဟယ် ... မမနှင်း ရောက်နေတာလား"

ခင်မုန်း ခပ်မြူးမြူးလေးဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်။ လာခဲ့ ... မမ ထမင်းသုပ်ထားတယ်"

သို့နှင့် ခင်မုန်းအနောက်သို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။ ။ မမနှင်းသည် နယ်ရှိ ဖေဖေဘက်မှ တော်သော အစ်မဝမ်းကွဲတော် ဖြစ်သည်။ ။ ဝမ်းကွဲ ဆိုသော်ငြားလည်း မမနှင်းတို့ မောင်နှမသုံးယောက်လုံး ခင်မုန်းတို့ အိမ်တွင် ပဲနေကာ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို အသီးသီးဖြေဆို အောင်မြင်ခဲ့ကြသည်။ မို့ အရင်းချာများ သဖွယ်ဖြစ်နေလေပြီ။ မေမေကလည်း ဆင်စရာ ရှိသည်ကို ဆင်၍ သင်စရာရှိသည် ကိုလည်း သင်ပေးခဲ့သည်။ မို့ နွေးထွေးနီးကပ်နေကြမြဲဖြစ်သည်။ ။ မေမေသည် တစ်ခါတစ်ရံ မောင်နှမတွေအားလုံးကို ခေါ်၍ ဖေဖေတာဝန်ကျသောနယ်ကို လိုက်သွားလေ့ရှိသည်။ ။ သွားအတူ၊ စားအတူ၊ ပျော်ပါးအတူမို့ အိမ်ဂေဟာသည် ပျော်ဖွယ်အတိချမ်းမြေ့လှသည်။ ။ ပွင့်လင်းရာသီများ ၌ မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားရှိ ဟိုဘက်၊ ဒီဘက်ဆွေမျိုးများ ဝင်ထွက်လည်ပတ်ရာ ဆွေအိမ်မျိုးအိမ်လည်း ဖြစ်သည့်အတွက် အမြဲလိုလို မပျင်းရအောင် စည်ညီနေတတ်သည်။ ။
